

Chương 487: Rizaira (5) - Giai Đoạn Đầu Tiên

(Số từ: 4074)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:09 PM 09/07/2023

Mặc dù tôi đã cố gắng giúp đỡ công việc nhà, nhưng tôi không biết cách làm những công việc như làm việc với đồ da hay dụng cụ mài sắc, vì vậy tôi chỉ làm những công việc cơ bản.

Kết quả là, tôi không thể hỗ trợ công việc trong cả ngày.

Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là tôi đã hoàn toàn từ bỏ việc luyện tập cá nhân của mình.

Tôi không chắc điều gì đã tạo nên một trái tim kiên định, nhưng thay vì chỉ giải phóng mana như tôi đã làm với [Tăng cường sức mạnh ma thuật] trước đây của mình, tôi đã cố gắng kiểm soát dòng chảy của nó.

Tuy nhiên, thật khó để gọi đây là luyện tập cá nhân thực sự.

Lena và Arta sẽ luôn đến để quan sát tôi.

"Cậu đang trải qua tuổi dậy thì?"

"..."

Tôi gần như đã quên mất điều đó, nhưng nghe những lời như vậy từ Arta đã khuấy động một số cảm xúc đã đánh mất từ lâu trong tôi.

Anh chàng này thậm chí còn biết tuổi của tôi?

Tôi định nói to điều đó ra nhưng đã kìm lại.

Nhưng, tuổi dậy thì?

Với tình trạng hiện tại của tôi, tôi đã trải qua tuổi dậy thì!

Thấy phản ứng của tôi, Arta cười khúc khích.

"Tại sao cậu dễ buồn bã như vậy? Đó là lý do tại sao cậu phải vật lộn."

"Hiện tại tôi không có vẻ bình tĩnh sao?"

Lúc đầu, tôi nghĩ anh chàng này thẳng thắn, nhưng anh ta còn lâu mới vậy.

Anh ấy liên tục đưa ra những bình luận khó chịu từ bên lề.

Tất nhiên, tôi có thể đối đầu với anh ta nếu tôi muốn, nhưng đây không giống như thời gian tôi ở Temple.

Trên thực tế, anh ấy đang quan sát và hướng dẫn tôi những gì tôi cần làm, vì vậy nó không hoàn toàn khó chịu.

Trên thực tế, vì ngọn lửa thất thường của [Tăng cường sức mạnh ma thuật] đã phản ứng lại cảm xúc của tôi, nên tôi đã không quay đầu lại khi nghe nhận xét về tuổi dậy thì.

"Đừng cố gắng kiểm soát tất cả mana của mình trong khi giải phóng nó. Cậu vẫn chưa đạt đến cấp độ đó. Đầu tiên, hãy thành thạo việc kiểm soát một lượng nhỏ [Tăng cường sức mạnh ma thuật], sau đó tăng dần tổng lượng lên."

"Uh, tôi biết rồi."

"Nếu biết, sao không làm như vậy?"

"Nếu tôi có thể, chẳng phải tôi đã làm theo cách đó rồi sao?!"

Tôi định hét lên vì thất vọng nhưng đã kìm lại được.

Thực hiện từng bước nhỏ là lựa chọn tốt nhất của tôi vào lúc này.

Nhưng chính xác thì khi nào tôi mới có thể kiểm soát hoàn hảo lượng ma thuật to lớn mà tôi sở hữu bằng cách làm điều đó?

Cuối cùng, tôi không thể rũ bỏ sự thiếu kiên nhẫn của mình.

Ngay khi tôi sắp mất bình tĩnh, Arta huých Lena và nói,

"Thấy chưa? Tôi đã nói với cậu rằng cậu ta bị đập vào đầu mà."

"Đừng chọc Reinhardt nữa!"

*Tát!

"Ouch!"

Cuối cùng, Lena cúi kính.

"Tôi bình tĩnh."

"Tôi đạt được an tâm."

"Tôi yên tĩnh."

"Tôi đạt được an tâm..."

"Tôi thanh thản."

Khi tôi ngồi lặng lẽ trên mặt đất tại công trường, lặp lại những lời đó, mặt Arta tái nhợt đi.

"...Này, tôi xin lỗi. Tôi đã đẩy cậu đi quá xa."

Rõ ràng, anh ấy nghĩ rằng tôi đã mất trí và đang nói những điều vô nghĩa, vì vậy Arta liên tục xin lỗi.

KHÔNG.

Tôi đang cố gắng kết hợp [Tự đề xuất] bản thân và [Thần Ngôn] để buộc bản thân đạt được sự bình yên trong tâm trí, không phải vì tôi đã phát điên.

"Cậu không nghĩ rằng mình nên nghỉ ngơi sao...?"

Lena cũng tin rằng hành động của tôi bắt nguồn từ sự điên rồ, và khuôn mặt cô ấy tái nhợt khi cô ấy gợi ý điều đó.

Chà... tôi không thể phủ nhận rằng việc liên tục tự nhủ bản thân phải giữ bình tĩnh có vẻ giống như

hành động của một người đang trên bờ vực suy sụp.

*Shaaaaaaaaa

Tôi đã không lường trước được việc tìm thấy một thác nước lớn như vậy ở khu vực này, vì vậy tôi chỉ có thể há hốc mồm nhìn nó.

Ở thung lũng bên dưới, người dân giặt quần áo, và ở vực sâu nơi thác nước đổ xuống, trẻ em bơi lội.

Tôi nhận ra rằng đó là mùa hè.

Tôi không hoàn toàn không để ý, nhưng tôi nhận ra rằng mình đã ít chú ý đến các mùa như thế nào.

"Chúng ta sẽ tham gia cùng họ chứ?"

"Không thật sự lắm."

Tôi đã từ chối lời mời của Arta.

"Cậu không thích bơi sao?"

"Tôi không thích trẻ con."

"Ah..."

Lena gật đầu với vẻ mặt hơi thất vọng trước câu trả lời của tôi.

-Thôi đi!

-Cắt nó ra!

Tôi tưởng tượng sẽ rất khó chịu khi bơi cùng lũ trẻ đang tung tăng trong thung lũng, đặc biệt nếu chúng bám lấy tôi.

Tôi nhớ lại lần đi cùng Olivia đến trại trẻ mồ côi.

Hồi đó, bọn trẻ đã bám lấy tôi, gây ra một số rắc rối, và Olivia cười như thích thú.

Tôi tự hỏi điều gì đã xảy ra với những đứa trẻ đó.

"..."

Càng ngẫm nghĩ về mọi chuyện đã xảy ra ở Thủ đô, tôi càng cảm thấy chán nản.

Arta tặc lưỡi trước ác cảm của tôi với trẻ con.

"Người này có vẻ trái ngược với Ellen ở một số điểm, nhưng cũng tương tự ở những điểm khác, cậu có nghĩ vậy không?"

"Có lẽ...?"

"Có phải Ellen cũng không thích trẻ con không?"

Trước câu hỏi của tôi, Lena lấy tay che miệng và nghiêng đầu.

“Có vẻ như cô ấy thấy chúng khó đối phó hơn.”

Tôi không nghĩ Ellen sẽ sôi nổi ở quê nhà, nhưng có lẽ cô ấy vẫn duy trì thái độ nghiêm khắc của mình ngay cả ở đây.

Arta quan sát lũ trẻ đang nô đùa.

"Không phải lúc nào cô ấy cũng như vậy. Cô ấy thường chơi rất thân với lũ trẻ, và mặc dù cô ấy ít nói nhưng vẫn ra ngoài chơi với chúng tôi và bọn trẻ. Nhưng điều đó đã thay đổi sau khi Ragan rời đi."

"Là vậy sao...?"

Ellen đã thay đổi sau khi Ragan Artorius rời đi.

Tôi cố hình dung ra con người quá khứ của Ellen, người được cho là không như vậy, nhưng tôi không thể hình dung ra được.

Một Ellen hay cười và nô đùa không giống với Ellen mà tôi biết.

Tuy nhiên, nếu đó là sự thật, đó cũng không phải là một hình ảnh khủng khiếp.

Khi còn nhỏ, chắc hẳn Ellen đã chơi ở thung lũng này, té nước với những đứa trẻ khác.

Nước có vẻ khá sâu.

Nhìn lại, Ellen là một vận động viên bơi lội xuất sắc.

Lớn lên ở một nơi như thế này, khả năng bơi lội của cô ấy hẳn đã phát triển một cách tự nhiên.

Đột nhiên, tôi hiểu ra nguồn gốc năng lực bơi lội của Ellen.

"Tôi không biết chắc chắn, nhưng cậu suy nghĩ nhiều quá."

Đó là nhận xét của Arta.

"Nó có hiện ra không?"

"Đúng."

"Phải."

Cả Lena và Arta đều gật đầu đồng thời đáp lại câu hỏi của tôi.

"Chúng tôi không biết cậu muốn gì hoặc cậu thực sự như thế nào."

"...Tôi đoán vậy."

"Nếu nó không thành công, hãy nghỉ ngơi một chút."

"Nghỉ ngơi?"

Arta nhìn tôi chăm chăm.

"Đúng vậy, nếu không có việc gì không làm được, ít nhất cũng nên nghỉ ngơi một chút đi. Nghỉ ngơi không được mới là chuyện đáng sợ."

"Ừm, Reinhardt, cậu thực sự cần nghỉ ngơi. Có vẻ như cậu không có thời gian rảnh."

Cả hai người họ đều không biết rằng tôi là Ma vương hay người cai trị đất nước Edina.

Họ liên tục cảm nhận được sự khó chịu và thiếu kiên nhẫn của tôi, nhận thấy sự thiếu thoải mái trong các hành động của tôi.

—Nghỉ ngơi.

Đơn giản chỉ cần nghỉ ngơi mà không có bất kỳ suy nghĩ.

Tôi thậm chí có thể làm điều đó?

Những ngày ở đây cảm thấy vô nghĩa khi thời gian trôi qua mà không thu được lợi ích gì, và cảm giác

tội lỗi xuất hiện từ cảm giác vô ích trong tình huống này.

Tuy nhiên, tôi không thể bác bỏ khẳng định của Arta rằng không nghỉ ngơi là không khôn ngoan.

Tôi đã trải qua 2 năm chạy không ngừng nghỉ, chứng kiến vô số sự tàn ác, đưa ra những quyết định khắc nghiệt và đối mặt với những lựa chọn đau đớn.

Điều gì sẽ thay đổi nếu tôi nghỉ ngơi?

Tôi cần nghỉ ngơi bao lâu để xoa dịu trái tim hỗn loạn của mình?

Tôi không ý kiến.

*Bantumlum!

-Thôi đi!

-À, đủ rồi! Dừng lại!

Tôi quan sát những đứa trẻ vô tư chơi đùa dưới nước.

*Shaaaaaaaaa!

Tôi cũng nhìn chăm chăm vào thác nước khổng lồ đổ xuống.

Tôi đã nghỉ giải lao.

Nhưng tôi không biết làm thế nào để nghỉ ngơi.

Tôi khao khát được thử một cái gì đó kỳ lạ.

Một hành động mà tôi thường không bao giờ thực hiện.

Một hành động chỉ có thể được thực hiện ở một nơi và thời điểm như thế này.

"Chúng ta bơi nhé?"

"KHÔNG."

Tôi quyết định đứng dưới thác nước, mặc cho nước dội vào mình.

Không có bất kỳ [Tăng cường sức mạnh ma thuật] nào, chỉ có cơ thể trần trụi của tôi.

Lena và Arta nhìn tôi như thể tôi bị mất trí, đột ngột đứng dưới thác nước.

*Shaaaaaaaaa!

-Anh đang làm gì thế?

-Anh trai! Anh đang làm gì thế?

Ngay cả những đứa trẻ cũng trở mắt nhìn tôi, coi tôi như một thứ kỳ quặc.

Tôi đã áp ủ ý tưởng sáo rỗng rằng những người được khai sáng có thể đạt được hiểu biết sâu sắc bằng cách tham gia vào các hoạt động như vậy.

Nhưng, tất nhiên, không có cái nhìn sâu sắc nào—chỉ có một cơn đau khủng khiếp, như thể da đầu của tôi bị xé toạc ra.

Đôi mắt với thác nước mà không có [Tăng cường sức mạnh ma thuật] thật đau đớn, cảm giác như thể cơ thể tôi sẽ vỡ ra.

Điều thú vị là nỗi đau thể xác đã giúp tôi quên đi nỗi đau trong trái tim gần như tan nát của mình.

Sau đó, tôi ngồi thiền dưới thác bất cứ khi nào có thời gian.

Tôi biết mình không thể trường sinh bất tử bằng cách ngồi thiền bên dưới thác nước đang tuôn trào.

Ngược lại, sẽ là thảm họa nếu tôi trở thành bất tử. Tôi muốn đóng góp những gì có thể cho thế giới này, vì vậy việc thăng tiến nhờ giác ngộ đột ngột sẽ là một thảm họa.

Tôi không biết gì về ý nghĩa và mục đích của chủ nghĩa khổ hạnh.

Tất cả những gì tôi trải qua là nỗi đau thể xác làm giảm bớt phần nào nỗi đau tinh thần.

Đó không phải là tôn giáo hay tin vào chủ nghĩa khổ hạnh, tôi đã làm điều đó hoàn toàn vì một lý do thể chất.

Tôi dễ thác nước khổng lồ đập vào cơ thể không được bảo vệ của mình mà không sử dụng bất kỳ [Tăng cường sức mạnh ma thuật] nào. Sau khi chịu đựng điều này cả ngày, tôi hầu như không thể di chuyển do cơn đau khắp cơ thể.

Trong trạng thái đó, tôi sẽ gục xuống và ngủ thiếp đi, không suy nghĩ gì, như thể bất tỉnh.

"...Gần đây cậu làm gì mà trở về ưốt sũng thế?"

"Con đang tu Đạo."

"...?"

Phản ứng bối rối của Luna trước lời nói của tôi khá thú vị.

Chịu đựng nỗi đau như vậy mà không sử dụng Ma thuật để bảo vệ cơ thể tôi thật là kinh khủng.

Nhưng điều thú vị là [sức mạnh thể chất] của tôi từ lâu đã vượt xa người bình thường.

Cho dù trải nghiệm đó có đau đớn đến đâu, ngay cả khi tôi ngủ với cơ thể đau nhức khắp người, cơ thể tôi sẽ trở lại trạng thái ban đầu vào ngày hôm sau, chỉ có một cơn đau nhẹ kéo dài.

Trong tình trạng hiện tại của tôi, không thể không suy nghĩ gì cả.

Đó là lý do tại sao tôi đã để cơ thể mình bị đối xử khắc nghiệt, khiến nó mất tập trung vào những vấn đề bên ngoài.

Phương pháp này đơn giản và thô sơ, nhưng hiệu quả không thể phủ nhận.

Nó không ngăn tôi hoàn toàn suy nghĩ, nhưng khi tôi đứng dưới dòng nước, tôi bắt đầu hiểu thế nào là một trạng thái vị tha.

Thành thật mà nói, tôi không cần những lời cao cả như vậy.

Cơ đau không thể chịu nổi, đến nỗi tôi không thể tập trung vào bất cứ việc gì khác.

Có một sự cố hài hước là tốt.

"Cậu đang giả vờ là một người khổ hạnh chỉ vì tôi đã trêu chọc cậu một chút về việc trải qua tuổi dậy thì?"

Lúc đầu, Arta, người đã trêu chọc tôi, đã tham gia cùng tôi dưới thác nước.

"Hmm... Tôi có nên thử không?"

Thấy Arta làm, Lena cũng lặng lẽ bước xuống dưới thác nước, muốn tự mình thử.

"Kyaa!"

"Này! Cậu, sao cậu lại tới?"

Lena, đau đớn và quần áo bị lực nước xé toạc một nửa, hét lên và chạy ra ngoài.

Với khuôn mặt đỏ bừng, Lena sửa quần áo và quay trở lại làng.

Arta rùng mình bên cạnh tôi, môi anh run run.

Rõ ràng là Arta có tình cảm với Lena.

Cả hai chúng tôi ngồi dưới thác nước.

"Tôi sinh ra và lớn lên ở đây! Nhưng cậu là người ngoài đầu tiên làm chuyện như thế này!"

"Ai đó sẽ làm một điều kỳ lạ như vậy?"

"Vậy cậu cũng biết là kỳ quái!"

Arta cười khi chịu đựng thác nước.

Vào mùa hè, trẻ em thường chơi trong thung lũng, và các anh trai và đàn ông sẽ thách thức thác nước, khiến bọn trẻ cũng tò mò muốn thử.

Thông thường, họ sẽ chạy trốn khi thác nước đổ xuống đầu, nhưng một số người đã nghiện rằng chịu đựng.

"Anh trai! Cái này vui không?!"

Một cậu bé làng lạ mặt hét vào mặt tôi.

"Làm sao có thể vui vẻ!"

"Vậy tại sao lại làm?"

"Anh không biết!"

Tại sao tham gia vào một cái gì đó không thú vị mà chỉ đau đớn?

Bọn trẻ hỏi, nhưng tôi cũng không biết câu trả lời.

Tuy nhiên, mỗi lần thác nước dội vào đầu và người, tôi lại cảm thấy những lớp bụi bẩn trong lòng như được gột rửa.

*Shaaaaaaaaa!

Mặc cho tiếng thác ầm ầm tràn ngập không gian, tâm trí tôi dần dần tìm thấy sự bình yên.

Tôi có thể cảm nhận được sự im lặng đến chói tai như thể không có gì khác tồn tại trên thế giới này ngoại trừ âm thanh của nước.

[Tăng cường sức mạnh ma thuật] là một sức mạnh dành cho chiến đấu.

Tôi đã thức tỉnh với [Tăng cường sức mạnh ma thuật] trong trận chiến với Oscar de Gardias.

Thông qua chiến đấu, tôi phát hiện ra [sức mạnh siêu nhiên] của mình là [Tự đề xuất], sức mạnh của [Tăng cường sức mạnh ma thuật] và sức mạnh của [Thần Ngôn].

Suy nghĩ về nó, cách tiếp cận này là khá bất thường.

Tôi không thể phủ nhận rằng số phận đã đóng một vai trò trong việc ban cho tôi sức mạnh như vậy.

Trong những trường hợp bình thường, tôi sẽ bị thương nặng hoặc chết, nhưng thay vào đó, tôi đã tiến lên cấp độ tiếp theo.

Cuối cùng, nó cảm thấy như gian lận.

Giáo viên Yoga Master, hiện đã mất tích, chắc hẳn phải rất giỏi vì ông ấy đã đóng một vai trò quan trọng trong việc đối mặt với sự cố Cánh cổng.

Các bài học của giáo viên Yoga Master về cơ bản giống như thôi miên.

Hít vào.

Thở ra.

Hít vào.

Thở ra.

Cuối cùng, tất cả chúng tôi chìm vào giấc ngủ.

Khi thức dậy, chúng tôi trải qua một cảm giác tươi mát không thể giải thích được.

Sau khi tôi và Ellen thức tỉnh [Tăng cường sức mạnh ma thuật], chúng tôi đã nhận được những bài học chuyên biệt.

Giáo viên Yoga Master không trình bày [Tăng cường sức mạnh ma thuật] như một công cụ để chiến đấu. Thay vào đó, họ nói về việc kiểm soát tâm trí của một người và dòng chảy của mana.

[Tăng cường sức mạnh ma thuật], một sức mạnh giúp tăng cường đáng kể [sức mạnh thể chất], được thiết kế riêng cho trận chiến.

Nhưng nó chỉ dành cho chiến đấu?

Giáo viên Yoga Master dường như coi các khả năng như [Tăng cường sức mạnh ma thuật] và lưu thông mana là phương pháp tu luyện tinh thần.

Điều tương tự cũng áp dụng cho Luna, Ronan và Arta.

Họ không nhấn mạnh hiệu quả hay độ chính xác của [Tăng cường sức mạnh ma thuật] mà coi đó là vấn đề của trái tim.

Họ ưu tiên [sức mạnh tinh thần] hơn sức mạnh thuần túy.

[Tăng cường sức mạnh ma thuật] không phải là lực lượng cải thiện khả năng chiến đấu; thay vào đó, nó là một quá trình tâm lý biến [sức mạnh tinh thần] và sự tinh tế thành [sức mạnh thể chất].

Trái tim tôi không mạnh mẽ.

Tôi chỉ đơn thuần là chịu đựng, hết lần này đến lần khác.

Một trái tim tan vỡ thực sự ảnh hưởng đến cơ thể. Nó có thể dẫn đến chảy nước mắt không kiểm soát được, thở gấp hoặc tê bì chân tay. Sự sụp đổ của tâm trí làm gián đoạn sự kiểm soát đối với cơ thể.

Tất nhiên, điều ngược lại cũng có thể xảy ra.

Tâm trí và cơ thể chia sẻ một mối quan hệ hỗ tương.

Ở một mức độ nào đó, việc quên đi nỗi đau tinh thần của tôi thông qua sự đau khổ về thể xác đã minh họa cho điều này.

Điều ngược lại có thể đúng không?

Khi trái tim của ai đó đau đớn, cơ thể của họ có thể thực sự cảm thấy đau đớn không?

Nếu [sức mạnh tinh thần] của những người có trái tim mạnh mẽ ảnh hưởng đến cơ thể họ,

Liệu một cá nhân có trái tim mạnh mẽ có thể biến sức mạnh đó thành sức mạnh vật chất hữu hình không?

*Shaaaaaaaaa

Tiếng ào ào của thác nước dội vào toàn bộ cơ thể tôi với cường độ như mưa như trút nước.

Cho đến bây giờ, tôi đã giải quyết mọi thứ thông qua chiến đấu.

Đó là lý do tại sao tôi tin rằng nếu tôi liên tục sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] để cạn kiệt và bổ sung, cạn kiệt và bổ sung, nó sẽ có tác dụng.

Tuy nhiên, nghiêm túc mà nói, tôi đã đi sai đường. Khám phá sức mạnh trong trận chiến không bao giờ có nghĩa là xảy ra ngay từ đầu.

Những sự cố như vậy xảy ra quá thường xuyên, và tôi dần dần chấp nhận rằng sức mạnh thức tỉnh thông qua những trận chiến định mệnh như vậy là bình thường.

Ellen, mục tiêu và lý tưởng của tôi, cũng tương tự. Hơn nữa, tôi không thể thoát khỏi quan niệm rằng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] chỉ là một công cụ và phương tiện để chiến đấu.

—[Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Một phương pháp vận chuyển ma thuật trong cơ thể để tăng cường [sức mạnh thể chất] của một người.

Nhưng đây không phải là một vấn đề để giải quyết theo cách như vậy.

[Tăng cường sức mạnh ma thuật] có thể được xem như một công cụ, nhưng không cần thiết phải làm như vậy.

—Như Yoga Master đã nói.

—Như Luna và Ronan đã đề cập.

—Như Arta đã chỉ ra.

Đây là một nguyên tắc, một cách để tâm trí và tinh thần tác động lên cơ thể thông qua phương tiện ma thuật.

Vì vậy, tôi cần giải quyết vấn đề này như một vấn đề của tâm trí và tinh thần.

Đến một lúc nào đó, tôi kìm nén những suy nghĩ của mình và hướng về phía trước hơn là thể hiện bản thân trong khi kìm nén vô số lo lắng và dằn vặt.

Tôi đã nghĩ rằng mình sẽ giải quyết được mọi chuyện sau khi nó kết thúc.

Tôi quyết định đau buồn sau khi mọi thứ đã được giải quyết.

—Sau đó.

Và thậm chí sau này.

Khi tôi trì hoãn và chông chát nhiều nhiệm vụ, tinh thần tôi trở nên u ám, và những cảm xúc bị kìm nén dồn nén, không thể diễn tả được.

Một tâm trí rối loạn dẫn đến ngọn lửa mana hỗn loạn.

Cơ thể tôi chịu đựng được nhờ sức mạnh phi thường của mình.

Tôi chỉ đơn thuần lái sức mạnh thô bạo, bạo lực vào một khung hình quá mạnh mẽ. Thật ngạc nhiên là tôi có thể chịu đựng được.

Tôi không thể kiểm soát tâm trí của mình một cách đúng đắn.

Tôi chỉ đơn thuần dội ma thuật rộng lớn vào cơ thể mình như một cơn lũ.

Vì vậy, tôi không thể sử dụng cơ thể của mình một cách chính xác.

Vấn đề bắt nguồn từ tâm trí đã dẫn đến các vấn đề về kiểm soát ma thuật và cuối cùng là các vấn đề về kiểm soát cơ thể.

Bây giờ, tôi đã phải từ bỏ con đường làm lạc.

Tôi là một cái cây trống rỗng, thối rữa.

Thoạt nhìn, tôi có vẻ to lớn, nhưng bên trong tôi đã thối rữa và chết thảm hại đến mức tôi không thể lớn lên được nữa. Tôi là một sinh vật khổng lồ với kích thước khổng lồ.

Tôi không biết làm thế nào để giải tỏa nỗi đau và sự tuyệt vọng này. Không, tôi thậm chí còn không biết liệu mình có nên để nó đi hay không.

Nhưng tôi hiểu rằng vấn đề là tôi chỉ chịu đựng nó. Đó không phải là sức chịu đựng; đó là sự trốn tránh.

Trong khi thúc đẩy bản thân bằng câu nói "đừng nghĩ về điều đó", tôi đã trốn tránh mọi thứ.

Thay vì chịu đựng việc suy ngẫm về những vấn đề chưa được giải quyết, tôi đã tránh nghĩ về chúng.

Tôi vẫn thiếu can đảm để đối mặt trực tiếp với những vấn đề đó, nhưng hy vọng rằng chỉ cần biết vấn đề là gì cũng có thể khiến mọi thứ tốt hơn một chút.

Cơn đau đã tan biến.

Không có ánh sáng xanh tỏa ra từ cơ thể tôi.

Do ma thuật bao bọc cơ thể tôi và tăng cường [sức mạnh thể chất] của tôi, tôi không cảm thấy đau đớn khi bị nước ập vào người.

Một trái tim thuần khiết.

Hoàn thành [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Tôi có thể thực hiện bước đầu tiên đó.

Tuy nhiên, đó chỉ là bước đầu tiên; đây không phải là kết thúc.

Tôi cần phải chuyển sang giai đoạn tiếp theo.

Đề cấp độ tiếp theo.

Tôi có thể.

Tôi sẽ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading